

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VALS PLAT

blijspel in vijf bedrijven

door

1880

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3149

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VALS PLAT* op te voeren moet de naam van auteur *JULIA ENGELEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/220/006
ISBN 978-90-385-12235

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Julia Engelen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

MAURICE KROLLEMANS, middelbare leeftijd, getrouwd met Viviane en vader van Eva

VIVIANE KROLLEMANS, middelbare leeftijd, getrouwd met Maurice en moeder van Eva

JOS KROLLEMANS, dertiger, jongere broer van Maurice, stotteraar en amateurwielrenner

BEA, dertiger, buurvrouw

EVA KROLLEMANS, tienerdochter van Viviane en Maurice

FIENTJE, studente logopedie

WILLY, journalist van een streekkrant

DEMETRIO, jonge, blitse kerel uit de Genkse cité

DECOR

De woonkamer van de familie Krollemans, met links een deur naar de hal, voordeur. Achterwand: links trap naar boven, midden een buffetkast met telefoon. Rechts achter de deur naar het koertje, rechts voor de deur naar de keuken. In de kamer staat een tafel met vier stoelen, een sofa, klein meubilair en rechts voor een hometrainer.

KORTE INHOUD

Viviane is het beu. Alsmaar ploeteren en zorgen, die stomme wielervedstrijden en die stomme telefoons. Bovenal is ze haar man Maurice beu. Ze doet haar beklag bij Bea, de buurvrouw. Samen fantaseren ze erover Maurice het hoekje om te helpen, om te lachen natuurlijk, maar het moet toch wel lukken dat Maurice hun gesprekje opvangt en deze bedreiging erg serieus neemt. Hij vreest voor zijn leven. Zijn broer Jos stelt voor Viviane eens in de watten te leggen, maar wat Maurice ook probeert, Viviane lijkt vastberaden. Zij stuurt zelfs een Italiaanse kerel van de maffia op hem af, tenminste, zo veronderstelt Maurice. Ondertussen probeert dochter Eva op allerlei manieren een zakcentje bij te verdienen, tracht Fientje nonkel Jos het stamelen af te leren en loopt buurvrouw Bea achter de venten aan. Kortom, een bewogen dag bij de familie Krollemans.

EERSTE BEDRIJF

(Viviane op, licht dronken. Ze doet met wat moeite half haar jas uit, worstelt met haar handtas, die ze niet door de mouw getrokken krijgt. Dan bekijkt ze haar tas en laat deze op de grond vallen, jas uit. Ze vouwt die zorgvuldig op en laat hem daarna bovenop haar handtas vallen. Ze schopt haar schoenen uit.)

VIVIANE : Oh, zalig. *(gaat in de sofa zitten, strekt de benen en wiebelt met haar voeten.)* Zalig!

(Maurice op. Hij draagt een koerspetje, trainingspak. Hij heeft een wiel van een koersfiets vast, dat hij tegen de achterwand zet.)

MAURICE : Het wil toch weer lukken. Juist in de finale valt hij plat. Verdomme, verdomme. Van tegenslag gesproken. Bezie die band, zo plat als platte kaas, zo slap als een vlag zonder wind.

VIVIANE : Daar zijn wel meer zaken in dit huis die plat en slap zijn.

MAURICE : Wat insinueer jij daar?

VIVIANE : Moet ik er een tekeningske bij maken?

MAURICE : Hoeveel heb jij gedronken?

VIVIANE : Het was gezellig.

MAURICE : Je was beter langs het parcours gaan staan om onze Jos wat aan te moedigen.

VIVIANE : Waarom? Dat was toch weer een maat voor niks. Alweer voor de zeventienduizendste keer als laatste over de streep.

MAURICE : Jos kan er toch niet aan doen dat hij een platte tube kreeg? Dat is pure tegenslag. Zelfs de grote Eddy Merckx kon dan niks beginnen. Alhoewel, den Eddy, die kon alles. Vijf keer de Ronde van Frankrijk, vijf keer de Ronde van Italië, de Ronde van Spanje, drie keer wereldkampioen, zeven keer...

VIVIANE : Alstublieft Maurice! Bespaar mij die litanie. Waar is onze patattencoureur eigenlijk?

MAURICE : De auto aan het leegmaken. Neen, ik zweer je Viviane, was hij niet

platgereden vandaag, dan had hij een grote kans gemaakt. Hebben ze gebeld vandaag?

VIVIANE : Dikke zever. Jos heeft de hele tijd in de staart meegereden.

MAURICE : Hoe weet jij dat? Je zat continu in 't café. Heb je het antwoordapparaat al beluisterd?

VIVIANE : Ze hebben het omgeroepen, na iedere doorgang. 'En als hekkensluis Jos Krollemans. Jos Krollemans rijdt nipt voor de groene vlag uit. En Jos Krollemans alweer als rode lantaarn over de meet.' Na ieder rondje moest ik (*gebaar*) doorspoelen.

MAURICE : Vandaar dat je gelijk een trampelgans naar de auto liep. (*Hij controleert het antwoordapparaat.*) Verdorie, wat is dat nu? Het antwoordapparaat staat niet aan.

VIVIANE : Mijn schoenen deden pijn.

MAURICE : Je was zat!

VIVIANE : Mijn schoenen zijn te klein!

MAURICE : Waarom koop je ze dan, als ze niet passen? Vrouwen! Koop een maat groter.

VIVIANE : Wil jij beweren dat ik grote voeten heb?

MAURICE : Toch te groot voor deze schoenen.

VIVIANE : Zeg! Bemoei je met je eigen zaken.

MAURICE : Jouw schoenen zijn mijn zaken, want wie gaat er voor werken?

VIVIANE : Allee, gaan we die kant weer op.

MAURICE : Naar ginder, naar hier of naar ginds achter, welke kant maakt niet uit. Het zijn mijn zuurverdiende centen die jij over de balk gooit.

VIVIANE : Ik doe je daar een plezier mee.

MAURICE : Hoezo?

VIVIANE : Als je veel geld had, zou je je alleen maar zorgen maken dat je het kwijtspeelde.

MAURICE : Potverdikke, en ik mijn nikkel maar afdraaien.

VIVIANE : En ik doe weer niks zeker. De poets wordt gedaan door de elfjes en de was en de plas door de kabouters. En de patatten, die schillen zichzelf, hup de pot in. En vergeet niet: wie moet er alle dagen thuis bij de telefoon zitten? En dat

voor die paar bestellingen per week. Een van deze dagen staak ik, dan zal je nogal opkijken.

MAURICE : De was en de plas, dat is nogal iets heden ten dage. Je hebt toch een wasmachine voor iets.

VIVIANE : Ja, en die draait alle dagen met al die koerstenues. En altijd vol modder. Het is precies of Jos doet het expres.

MAURICE : Die jongen moet toch fatsoenlijk kunnen trainen. En daarbij, dan heb je iets te doen.

VIVIANE : Wablief! Nu moet jij eens goed naar mij luisteren, Maurice Krollemans: op de eerste plaats...

MAURICE : Ik heb met jouw eerste plaats en met jouw tweede plaats en met het hele klassement niets te maken. Je zou dat jong beter elke dag een goei massage geven.

VIVIANE : Nog iets?

MAURICE : En biefstuk 's avonds met spaghetti. Eiwitten en koolhydraten. En 's morgens vers geperst sinaasappelsap in plaats van uit dozen.

VIVIANE : Ik run geen hotel.

MAURICE : Dan zal je het verschil rap merken. Bon, onze inspanningen zijn vandaag niet helemaal voor niets geweest. Hij heeft de pers gehaald.

VIVIANE : De pers? Met zijn platte tube?

MAURICE : Neen, niet met zijn platte tube. Door zijn volharding in de glorieuze strijd van het wielrennen. Ze komen vandaag langs voor een interview in de streekgazet. Dat doet mij eraan denken: ik moet nog een kattedelletje schrijven. Jos moet een beetje reclame maken voor onze zaak. Iedereen gaat onze sportartikelen willen kopen.

VIVIANE : Poeh, sportartikelen. De magnetische armband die de uithouding moet vergroten. De lymfatische steunzolen die je doen vermageren. De crossbeha: lift de tieten terwijl je sport...

MAURICE : Allemaal degelijk materiaal. Een beetje gratis reclame en de verkoop gaat vertienvoudigen. Ja, de Jos moet zijn armband en zijn schoenzolen maar eens bovenhalen.

VIVIANE : Dat hij die sportbeha maar niet vergeet aan te doen.

MAURICE : Grappig, heel grappig. Jij bent jaloers dat je zelf niet in de gazet komt.

VIVIANE : Jij moet daar niet zo content over zijn. Je zal het zien morgen, in grote letters op de frontpagina: 'Jos Krollemans, de eeuwige hekkensluiter.' Of 'Ondanks wondermiddelen de halve gare van het wielrennen.'

MAURICE : Hoe jij over mijn klein broerke spreekt.

VIVIANE : Wat noem jij klein? Een gast van in de dertig. Het wordt hoog tijd dat hij op zijn eigen benen leert staan.

MAURICE : Onze Jos mag hier blijven wonen zolang hij wil, en daarmee basta! Ik heb het aan mijn moeder beloofd toen ze op haar sterfbed lag.

VIVIANE : En waar is je moeder nu? In haar graf? Laat mij niet lachen. Ze heeft je toen goed liggen gehad. Drie dagen lag ze te zuchten en te kreunen. Drie hele dagen. We hadden de begrafenisondernemer al verwittigd. Na je belofte voor Jos te zorgen, sprong ze uit bed en pakte Jos zijn koffer met een snelheid die een jachtluipaard verlegen zou doen staan. Jos was hier nog niet door de voordeur naar binnen gestapt of ze stond de samba te dansen in de Tropical. Op haar sterfbed. Idioot!

MAURICE : Jij bent precies niet blij dat mijn moeder toen niet het loodje heeft gelegd?

VIVIANE : Je hebt je in de luren laten leggen. Ze heeft je misleid, je onder valse voorwendselen iets laten beloven.

MAURICE : Viviane, dit gesprek hebben we al duizend keer gevoerd en het leidt nergens naar. Ik heb beloofd dat ik een oogje in het zeil zou houden en goed voor hem zou zorgen. En een woord is een woord.

VIVIANE : Dat is ondertussen vijftien jaar geleden! Onze wittebroodsweken waren nog niet om of ik kon al voor alles opdraaien.

MAURICE : We roeiden met de riemen die we hadden.

VIVIANE : En nu dreigt die boot te kapseizen!

MAURICE : Maak er toch niet zo'n drama van. Jos heeft hier altijd zijn best gedaan. Toen ik plat lag met mijn rug, heeft hij de hof overgenomen en sindsdien moet ik er niet meer naar omzien. Na zijn werk vliegt hij de tuin in en daarna op zijn hometrainer. Je hebt er geen werk aan.

VIVIANE : Jij hebt er geen werk aan. Ik wel.

MAURICE : Zijn extra inkomen heeft ervoor gezorgd dat je niet moet gaan werken.

Daar moet je niet over klagen.

VIVIANE : In het leven krijg je niets voor niets, zelfs niet je dood, want die betaal je met je leven.

MAURICE : We zijn vandaag weer superoptimistisch.

VIVIANE : Je zou voor minder je kop neerleggen.

MAURICE : Jij hebt veel te klagen. Verdomme, als je niet content bent, ga dan op een ander. Misschien is het gras daar groener?

VIVIANE : Je zou anders nogal verschieten.

MAURICE : Met dat gezaag altijd.

(Buurvrouw Bea op.)

BEA : Joehoe! Is 't geen belet?

VIVIANE : Nee Bea, kom erin.

MAURICE : Ja kom binnen, geneer je niet.

BEA : En, wat heeft 'm gedaan?

VIVIANE : Niks. Nog minder dan niks.

MAURICE : Hij heeft pech gehad, anders had hij een goede kans op de overwinning gemaakt.

BEA : Serieus? Ja, ik zag de auto op de oprit en Jos zo druk in de weer. Ik dacht, ik spring effen binnen en vraag hoe het geweest is.

MAURICE : Jij moet niet te veel denken, je zou je pijn doen.

VIVIANE : Ik heb mij kostelijk geamuseerd.

BEA : Heb ik spijt dat ik niet mee was.

MAURICE : We hebben je niet gevraagd.

BEA : Altijd en overal de vriendelijkheid zelve, nietwaar Maurice?

MAURICE : Ik ga Jos wat helpen en daarna die tube plakken. *(af)*

VIVIANE : Je hebt niets gemist. Hij was weer laatste. Waarom ik nog de moeite doe om mee te gaan... Het is elke zondag hetzelfde liedje. Het is dat Maurice zo verschrikkelijk kan zagen, anders bleef ik thuis. Had ik dat vroeger maar geweten.

BEA : Als iedere vrouw op voorhand wist met wie ze zou trouwen dan bleven ze

allemaal jonkvrouw. Ik heb mijn lesje geleerd. Nooit trouw ik nog.

VIVIANE : Die drie venten hebben je anders geen windeieren gelegd.

BEA : Dat moest er nog aan mankeren. Allee, mijn eerste vent vond het heel normaal zijn potlood op een ander te laten scherpen. Die heb ik op de hete daad betrapt in ons eigen bed met de kuisvrouw. De helft van zijn huis en zijn jacht was niet meer dan normaal. Mijn tweede ging bungeejumpen in het zuiden van Frankrijk, ergens onder een brug. Bleek die elastiek te lang. Na de erfenis en de verzekering kon ik op vervroegd pensioen gaan. En mijn derde man is er na onze huwelijksnacht al vanonder gemuisd. Ik heb nooit nog iets van hem gehoord. Ik denk dat hij die lederen zweep slecht verteerd heeft. Jij zou er beter aan doen mijn voorbeeld te volgen. Plezier à volonté. Plichten, neen dank je, San José.

VIVIANE : Maurice ziet niet om naar andere vrouwen en aan bungeejumpen doet hij ook niet. En die lederen zweep? Daar durf ik niet mee afkomen. Ik zou er zelf van langs krijgen.

BEA : Moet ik hem eens overpakken? Eén nacht, dat is al. Meer zou ik niet van doen hebben. *(Ze wijkt uit naar deur koertje)* 't Is precies of Jos heeft een pamper aan.

VIVIANE : Dat is dat zeemvel in die koersbroek.

BEA : Ben je daar zeker van? Is hij niet gewoon geweldig geschapen?

VIVIANE : Je kan hem altijd vragen of je eens mag kijken. Verdorie Bea, jij bent toch een bofkont. Niemand die je iets in de weg legt. Je kan gaan en staan waar je wil.

BEA : Wat houdt er je tegen je gang te gaan?

VIVIANE : Niet wat, maar wie. Maurice zou mij gelijk een holbewoner met mijn haren terugsleden en Jos is juist een papkind.

BEA : Dat is je eigen fout.

VIVIANE : Awel merci!

BEA : Je laat teveel over je heen lopen. Maar ja, je hebt ze zo opgevoed.

VIVIANE : En dan die rotverwende snotbel die hierboven nog in haar nest ligt. Kan je het geloven, wij zaten aan het ontbijt toen madam thuiskwam van een avondje stappen. Ik maar zorgen en klussen en zij maar profiteren.

(telefoon)

En die telefoon. Al die onnozele mensen die een lymfatische schoenzool willen kopen, of een vermageringsriem. Snappen die dan niet dat dat brol is. Wie gelooft er nu dat een paar houten knickers in je onderbroek je potentie verhogen? Allee vooruit, voor wat zal het nu weer zijn. *(Ze neemt de hoorn op.)* Met Bodydreams, hoe kan ik je helpen? ... Hoe, je schoenzolen helpen niet? Je bent niets vermagerd? Dat is spijtig. ... Je draagt ze al een maand en je hebt er alleen zere kuiten aan overgehouden. Tja, daar kan ik je niet bij helpen, mevrouw. ... Terugnemen? Sorry, gebruikte goederen worden nooit teruggenomen. Je moet er wel veel mee rond lopen, anders helpen ze niet. Probeer het nog maar een maandje, de kilo's zullen eraf vliegen. Ja, goeiendag. *(legt op)* Daar moet ik mij dus alle dagen mee bezig houden. En dat alleen maar omdat ik wilde trouwen.

BEA : Je bent te beklagen.

VIVIANE : Ja! Het huwelijk is net als een fata morgana in de woestijn: vijvertje met koel en helder water, palmbomen met kokosnoten, hangmat, kameel... En plots verdwijnt alles, alleen de kameel blijft over.

MAURICE : *(op met sportzak, die hij leeg haalt, koerskieren, ondergoed. Hij laat alles op een hoopje op de vloer vallen.)* Wat is dat van die kameel?

VIVIANE : Een man is net als een kameel, alleen hangt de vetbult niet op de rug maar van voren.

MAURICE : Niet lachen met mijn afdak! Daar heb ik jaren voor moeten sparen.

VIVIANE : En moeite dat dat gekost heeft!

MAURICE : Wie was dat aan de telefoon? Een bestelling?

VIVIANE : Een klacht. De schoenzolen werken niet.

MAURICE : Wat zou het, wonderzolen zijn het. Dat mens weet er niet mee om te gaan. Je hebt ze toch afgescheept?

VIVIANE : Wat moest ik anders? Als we alle goederen terug namen, stak ons kot van onder tot boven vol met brol.

MAURICE : Brol noem jij dat! Eersteklas materiaal. Hou morgen maar vrij, je zal zien,

na dat artikel in de gazet gaat de telefoon roodgloeiend staan. *(af)*

VIVIANE : Die gelooft nog in mirakels. Zie dat nu liggen. Het vuil en het proper allemaal oopen. Opruimen noemt hij dat. Ik ben die vent zo beu als kou pap.

(Viviane valt in de zetel, Bea erbij. Maurice komt op met nog een sportzak vol handdoeken, washandjes... Hij begint die ook leeg te maken, gooit alles op de grond op een hoop.)

Wat moet een vrouw doen om eens geapprecieerd te worden? Een moord plegen?

BEA : Dat is een gedacht. Je maakt je vent van kant. Twee vliegen in één klap.

(Maurice schrikt. Gaandeweg het gesprek van Viviane en Bea begint hij echt te geloven dat die twee een moord op hem beramen. Hij krijgt schrik.)

VIVIANE : Niet zwansen, hè. Alhoewel, je zegt daar al zo iets. *(lacht)*

BEA : Dat zou pas een artikel in de gazet opleveren.

VIVIANE : Huisvrouw helpt zagevent om zeep.

BEA : Je moet alleen zien dat je er niet voor opdraait. De perfecte moord.

VIVIANE : Zo slim ben ik niet.

BEA : Ik zal je wel helpen.

(Beiden lachen met de grap. Maurice zakt van schrik op een stoel.)

Een goede portie rattenvergif in zijn soep iedere dag. Succes verzekerd.

VIVIANE : Of ik gooi per ongeluk de haardroger in het water wanneer hij een bad neemt. *(Ze doet alsof ze geëlektrocuteerd wordt. Beiden lachen.)*

BEA : Ik weet het! Je smoort hem in zijn slaap met zijn eigen kussen.

VIVIANE : Daar ben ik niet sterk genoeg voor.

BEA : Jullie verkopen toch van die sportdranken. Awel, je drinkt een maand lang iedere dag enkele liters, en je krijgt forsballen zo dik als die van Jean-Claude Van Damme.

VIVIANE : Bwahkes. Dan zie ik eruit als een halve vent, alles navenant behalve het gerief. Het enige wat je van die drankjes krijgt, zijn uitslag en eczeem.

BEA : Je moet er iets voor over hebben.

VIVIANE : Nu klink je als mijne Maurice. Ik zou de remkabels van de auto kunnen saboteren.

BEA : En zelf tegen een boom knallen.

VIVIANE : Dan zit er niets anders op. Ik zal het rattenvergif uit het tuinhuis moeten halen. Een beetje in de soep, op de patatten en de appelcompote. En voilà, Maurice Krollemans is zaliger. Maar ja, achteraf zit ik wel met een lijk opgescheept.

BEA : Je kan altijd beroep doen op de maffia. Voor een appel en een ei snijden die iemand de keel door. Daarna vervoeren ze het lijk naar een nieuwe bouwwerf en begraven ze het in de beton. Die wordt gegarandeerd nooit nog teruggevonden. Het kost je natuurlijk een spaarcentje, maar naar ik laatst zag op tv zijn ze content met een paar duizend euro. Die heb je toch wel ergens liggen.

VIVIANE : Ik verkoop mijn trouwring, die heb ik dan toch niet meer nodig.

(Ze lachen en staan recht. Maurice sluipt gauw de trap op.)

God, dat doet deugd. Een mens moet af en toe eens goed kunnen lachen met al die miserie.

BEA : Hoe? Jij meent dat niet? Allee, nu was ik echt op dreef. *(Ze lachen)*

VIVIANE : Misschien bestaat er een dummi-boek voor ons probleem. Moorden voor dummies.

BEA : Wij gaan dat schrijven! Dat wordt een bestseller!

VIVIANE : En dan trekken wij ons terug op een exotisch eiland; zon, zee en strand.

BEA : En niet te vergeten: een stel knappe gespierde jonge kerels die ons op onze wenken bedienen.

VIVIANE : En die niet bang zijn van een lederen zweepje. *(Ze lachen.)* Een nieuwe vent, dat heb ik nodig. Verandering van spijs doet eten.

BEA : Ik weet niet. Ken je het verschil tussen een nieuwe hond en een nieuwe vent? Na

een jaar kwispelt de hond nog steeds opgewonden als hij je ziet.

(Ze lachen. Kleine stilte.)

VIVIANE : Kom, ik ga een kop koffie zetten, met een lekker koekje erbij. Dat hebben we wel verdiend na deze intensieve brainstorming.

BEA : Mijn gedacht.

(De dames gaan naar de keuken. Jos, in koerskledij, komt op en begint een beetje te prullen aan het wiel. Telefoon.)

JOS : Met Krollemans. De firma B...b...bodydreams. Ja, dan ben je aan het juiste adres. M...m...momentje, ik zal de zaakvoerder even voor je roepen. P...p...pardon? ... Ha, je wil langskomen en een nieuw pro...pro...product voorstellen. Dat kan. ... Vandaag nog. Ja, ik denk niet dat er bezwaar is. Goed, tot deze avond.

(Maurice komt angstig kijkend op. Hij loopt naar de sofa en merkt Jos niet op. Jos noteert de afspraak op een papiertje, ziet Maurice en grijpt hem daarna bij de schouder.)

Maurice!

MAURICE : *(schrikt)* Ha! Verdorie Jos, moet je mij zo laten schrikken? Een mens zou een hartverlamming krijgen.

JOS : Sorry b...broer. Ik wou maar zeggen... Er was telefoon van een gast die een nieuw pro...pro...

MAURICE : Jos jong, nu heb ik wat voor. Die vrouwen, die ...

JOS : Die gast aan de telefoon spreekt van een nieuw pro...pro... artikel.

MAURICE : Luister eens effe. Ik zit in moeilijkheden. Ik word bedreigd.

JOS : Oei. Dat is straf. Door wie?

MAURICE : Door mijn bloedeigen vrouw. Die wil mij van kant maken, samen met dat serpent van hiernaast.

JOS : Wat zeg jij nu?

MAURICE : Ik heb het ze zelf horen zeggen. Ze zaten in de zetel te konkelfoezen en merkten niet dat ik achter hen stond. Ze willen rattenvergif in mijn eten draaien of mij elektrocuteren. Ofwel vragen ze iemand van de maffia om mijn strot door te snijden.

JOS : Dat kan niet.

MAURICE : En een lol dat ze hadden, ze lachten zich een ongeluk. Ik zweer het, jong, mijn dagen zijn geteld. Viviane wil van mij af.

JOS : Dan moeten we de po...po...

MAURICE : Politie.

JOS : Juist, de gendarmen verwittigen.

MAURICE : Die gaan mij uitlachen. Mijnheer, gaan ze zeggen, welke vent is er nu bang van zijn eigen vrouw. En ik sta voor schuppenzot.

JOS : Waar is ze?

MAURICE : Ze zitten allebei in de keuken, aan de koffie, alsof ze het moeten vieren. Waar heb ik dit aan verdiend? Jarenlang zet een man zich in voor zijn vrouw en kind, en wat krijg je er voor in de plaats? Een afspraakje met magere Hein.

JOS : Zo ken ik Viviane niet. Gelijk die mij altijd soigneert. Juist gelijk ons ma.

MAURICE : Awel, dat is het hem nu. Ze is dat beu, voor ons zorgen en het huishouden doen.

JOS : M...m...misschien moeten wij voor de verandering haar eens soigneren? Dat zal haar op andere gedachten brengen. Je b... bijt toch niet de hand die je voedt.

MAURICE : Denk je?

JOS : Koop haar een b...b..., een b...

MAURICE : Een beerke.

JOS : Neen, een b...b... een plant.

MAURICE : Een plant? Een sanseveria of zo.

JOS : Neen, van die kleurrijke stengels.

MAURICE : Rietjes.

JOS : Neen, stomkop. Wacht. Hints.

MAURICE : Jong, het is het moment niet om spelletjes te spelen.

(Jos houdt één vinger op naar Maurice.)

Kom nu jong.

(Jos houdt aan.)

(zucht) Eén woord.

(Jos houdt twee vingers omhoog)

Twee woorden.

(Jos knikt neen en houdt één vinger op.)

Je moet wel weten wat je wil. Eén woord.

(Jos doet teken dat het juist is en houdt dan twee vingers in de lucht.)

Twee woorden.

JOS : Maar neen, twee lettergrepen. Eén woord, twee lettergrepen.

MAURICE : Je maakt het ook ingewikkeld. Allee, doe voort.

(Jos dartelt door de ruimte terwijl hij bloemen plukt en gaat daarna op één knie zitten en doet alsof hij Maurice een ruiker bloemen geeft.)

Wil je met me trouwen of zo?

JOS : Neen! Je moet Viviane een b... b...

MAURICE : Een baby geven.

JOS : Hoe kan je zo stom zijn! Je verdient het om van kant te worden gemaakt.

MAURICE : Zeg makker! Met je stomme spellekes ook. Ik dien daar niet voor. ... Ik weet het. Ik geef haar een ruiker bloemen. Ik ga gauw naar 'Zot op een pot'. Ondertussen ruim jij dat hier op, dan heeft ze zeker niets te klagen. En zet de

wasmachine aan. *(af)*

(Jos neemt de hoop handdoeken en wil ermee de trap op. Eva springt, koptelefoon op, huppelend op muziek de trap af en botst tegen Jos. De handdoeken vliegen in het rond.)

EVA : Nonkel Jos!

JOS : Sorry. Ik had je niet zien aankomen.

EVA : Ruim dat maar gauw op voor ons ma dat ziet.

JOS : Ik m...moet van M...maurice de wasmachine aanzetten. We willen het Viviane wat gemakkelijker m...maken, ze zit er wat door.

EVA : Ons ma? Zij is toch een echte dinosaurus.

JOS : Ze ontwikkelt vandaag kenmerken van een Tyrannosaurus Rex.

EVA : Oei, dan zal ik maar uit de buurt blijven. Waar is onze pa eigenlijk?

JOS : Die is een b...b... plant kopen voor Viviane.

EVA : Toch geen sanseveria of een cactus?

JOS : Neen, neen, een b...b...b... allee, zeg het.

EVA : Een b? Een bloemeke?

JOS : Helemaal juist. Een b...b...

EVA : Zeg het dan. Een bloemeke. Zonder te totteren. Bloe-me-ke.

JOS : Niet lachen met mijn gebrek! Ik kan er ook niets aan doen dat ik de b...b... en de m...m...

EVA : Het is al goed. Ik wil alleen maar helpen. Of nog beter, wil je er helemaal vanaf zijn?

JOS : Ik heb al van alles gep...p...probeerd.

EVA : Ik heb een vriendin die logopedie studeert. Zij zou het vast keitof vinden om je van je gestamel af te helpen.

JOS : Ik weet niet. Zo'n jong meisje, die gaat mij uitlachen.

EVA : Maar neen, nonkel. Fientje kan de oefening gebruiken. Zij doet ervaring op en jij leert je gestotter beheersen. Een zero sum game.

JOS : Een wat?

EVA : Een win-winsituatie. Ik zal haar direct opbellen. *(valse sortie trap)* Zeg, nonkel

Jos, kan jij mij geen tien euro lenen? Ik moet de Jasper terugbetalen.

JOS : Ik heb je eergisteren ook al twintig euro gegeven.

EVA : Is dat echt? Vandaag kom ik toe met de helft. Toe nonkel Jos. Je weet, jij bent mijn favoriete nonkel.

JOS : Ik ben ook je enige nonkel. Ik heb een voorstel. Jij ruimt op en zet de wasmachine aan en daarna krijg jij je tientje.

EVA : Ik weet helemaal niet hoe ik de wasmachine moet aanzetten.

JOS : Dat wijst zichzelf uit.

EVA : En ik heb net mijn nagels gelakt, zie maar, die moeten nog drogen. Je zou toch niet willen dat die handdoeken met nagellak besmeurd worden? Ma zou razend worden.

JOS : *(Hij begint de handdoeken al op te rapen.)* En dat moeten we kost wat kost vermijden. Goed dat je zo voorzichtig bent.

EVA : Ik doe mijn best. ... Nonkeltje? Mijn tientje?

JOS : O ja. *(Hij probeert geld uit zijn portefeuille, die op de telefoonkast ligt, te halen, klungelt en laat zijn handdoeken opnieuw vallen.)* P...p...potverdorie. *(Hij kijkt in zijn portefeuille.)* Ik heb enkel twintig euro. Kan je teruggeven?

EVA : O, twintig euro, dat is nog beter. Dank je wel, nonkeltje.

(Eva huppelt terug de trap op. Jos begint de handdoeken op te rapen. Halverwege gaat de telefoon. Met zijn handen vol probeert hij de hoorn op te nemen, klungelt opnieuw en laat de handdoeken vallen.)

JOS : Hallo. ... Ja, dit is B...b...bodydreams. ... Een b...b...b... een order? Een ogenblikje, ik zal de directiesecretaresse voor je halen. *(Hij roept in de keukendeur.)* Viviane! Telefoon! Het is voor een b...b...b...

VIVIANE : *(In de deuropening.)* Regel het dan.

JOS : Ik? Neen hoor. Het is voor een b...b...

VIVIANE : Een b. Zeg het dan, onnozelaar. *(in de telefoon, boos)* Ja! ... Ja, die zijn nog in voorraad. Hoeveel potjes had je gewenst? ... Drie potjes. Mag ik je naam en adres even? ... Dat staat genoteerd. De bestelling wordt zo snel mogelijk toegestuurd. Betalen binnen de week. Dank je wel. *(legt op, tot Jos)* We